

CEREZO ROSA

Haver-me quedat de rodríguez està a punt de costar-me el matrimoni. M'hi he quedat mig per obligació, mig perquè em venia de gust ser lluny de la família per assaborir unes cotes de llibertat que no tenia d'ençà que em vaig casar.

El meu soci i jo estem preparant una ambiciosa restructuració d'Informàtica Aplicada, l'empresa que vam fundar fa tres anys i que creix com una planta silvestre. Jo m'he fet càrrec de la gerència i em passo tot el dia al despatx.

Al despatx hi passo el dia, però les nits són meves. Per primera vegada m'he deixat dur per l'atreuiment i l'instint, he prescindit del què diran, he trencat els convencionalismes en què he viscut fins ara i m'he decidit a jugar fort. Ara mateix estic vivint una experiència extraordinària: m'he enamorat d'un home.

Ell, com jo, és casat i, com jo, s'ha quedat rodríguez. També és la primera vegada que ha engegat els prejudicis a rodar. És un amor d'estiu amb totes les de la llei: ardorós com la canícula, fresc com un gelat d'avellana.

Davant de la perspectiva d'un estiu sense nens i sense obligacions domèstiques, jo em feia un programa mental basat en l'anarquia i en la insubmissió.

Anar per casa amb els peus nus, mirar els programes de televisió que em vinguessin de gust sense que ningú hi posés objeccions, estirar-me al sofà fumant i fumant sense parar, dormir ocupant tot el llit de matrimoni. I la malèvola intenció de recuperar el temps perdut. Clar i ras: ballar i lligar.

La veritat és que el meu matrimoni sempre ha rutllat bé, tenim la sort d'exercir professions compatibles amb l'educació dels fills. A mi l'empresa m'absorbeix més hores de les que voldria — a vegades passo dies sencers en què només veig els nens quan dormen —, però els mestres tenen un horari més curt i sobretot unes vacances generoses que els permeten dedicar-se als fills, cobren poc, però tenen moltes hores lliures. Nosaltres, doncs, ens compenentrem perfectament, cadascú aporta allò que té: qui fa diners aporta diners i qui té temps aporta temps.

Ara els tinc tots al càmping, a la rulot. Vam començar amb una tenda canadensa, després en vam tenir una de dues habitacionetes, més tard en vam comprar una que plegada pesava setanta-cinc quilos i quan Informàtica Aplicada va començar a rajar una mica vam canviar la tenda per una senyora rulot. I espero desempallagar-me'n aviat, ja estic fent números per comprar-nos una casa a Port de la Selva, perquè la veritat és que odio els càmpings i els mosquits. Afortunadament només hi vaig els caps de setmana.

Faig més o menys la vida que havia previst. Menjo fora de casa o bé compro congelats, perquè la cuina no és el meu fort, tot i que si haig d'ajudar m'arre-

mango sense manies i si convé rento els plats o faig truites. Aprofito aquests dies per fer les truites ben crues, com a mi m'agrada. L'única cosa que no he aconseguit, probablement a causa de la meua formació, és tenir la casa cap per avall. Tot i que odio aquestes feines, no puc viure en una casa desendreçada i menys encara marxar sense tenir el llit fet, la roba al seu lloc i el terra fregat. Però sí que he ballat i he lligat.

Els primers dies de rodríguez vaig flaquejar, en un moment de fluixedat anímica vaig estar a punt de confessar-li la depressió a la meua secretària, però el seny em va aturar a temps. Mai no he volgut tenir amb ella cap relació que no fos estrictament professional, les intimitats i les febleses es paguen una hora o altra.

Per combatre el tedi i el desconcert dels primers dies vaig trucar la Teresa i la vaig convidar a sopar. Com que és una bona amiga, li vaig explicar confidencialment el contrast entre els meus projectes de rebel·lió i l'enyorament que sentia de la família. Em va animar de paraula i d'obra, em va dur a ballar fins a la matinada. L'orquestra va interpretar moltes peces, però una em va tocar especialment la fibra sensible: «Cerezo rosa».

«Cerezo rosa». Un mambo, una trompeta que arrenca mig adormida fins que troba la velocitat de creuer i navega amb una cadència tropical flanquejada de trombons. «Cerezo rosa» és el record d'un amor de joventut, la primera vegada que recordo ha-